

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 264.

Anden Session.

71de Møde.

Torsdagen den 21de Januar.

(Fortf.)

Ordføreren (fortf.): Der er altsaa, hvad disse Officerer angaaer, kun Spørgsmaal om en Vedligeholdelse af det hidtil gjældende Lønningssystem, om end for et større Antal Individuer, end man tidligere har tilsagt en saadan, men som er blevet nødvendigt ved Krigsforholdene. Deri indeholdes altsaa ikke nogen Forandring i de staaende Lovbestemmelser; men Hovedgrunden til Udvalgets Forslag om, ikke at gaae ind paa Krigsministerens Forslag angaaende Reserveofficererne, er den, at dette Forslag involverer en Forandring i de hidtil gjældende Lovbestemmelser, og, forsaavidt den ærede Krigsminister skulde fastholde den Synsmaade, at der ved en Lov om dette Forhold skulde foregribes Noget med Hensyn til Reserveofficerernes fremtidige Stilling og Reservens Organisation i det Hele, da maa jeg tillade mig ligeledes at modsigge dette. Derfor nemlig den Lov, hvorom Taleren er, bliver indrettet saaledes, som den nødvendigt bør være, som en midlertidig Lov, der kun gjælder for en vis Tid, da vil derved aldeles ikke den tilkommende Tilstand paa nogen Maade foregribes. Forsaavidt som det er antydnet, at man skulde kunne bevillige Krigsministeren den af ham forlangte Sum i Form af en Gratificasjon, da maa jeg ligeledes benægte Rigtigheden heraf; thi vi maae jo erindre, at til Budgettet hører ikke alene det, som staaer trykt, men der hører tillige det skrevne Underbilag, og heri fremtræder Begjæringen om denne Sum som et bestemt Forslag til at sætte alle Reserveofficererne paa halv Sold. Dersom De altsaa, mine Herrer! bevillige den saaledes begjerte Sum, da fastsætte De med det Samme det gjorte Forslag

om at sætte alle Reserveofficererne paa halv Sold; dette er imidlertid Noget, som Udvalget ikke paa nogen Maade kan tilraade, ikke engang som en midlertidig Foranstaltning. Det kan nemlig ikke nægtes, og er heller ikke blevet nægtet af de Talere, som have havt Ordet, at det ikke er rigtigt at behandle alle disse Officerer aldeles paa samme Maade, idet det ikke kan nægtes, at der er Nogle af dem, som ikke ville tiltrænge saa meget som Andre, ligesaa lidt som det kan nægtes, at der foruden disse Reserveofficerer findes endel andre Personer, som have været i Krigsbestyrelsens Tjeneste i de forløbne Krigsaar, og som man ligeledes kunde ønske ved samme Leilighed at sørge noget for, saaledes at de ikke ved Krigens Dødhed skulde staae aldeles forladte. Alle disse Omstændigheder har Udvalget ønsket maatte tages under Overveielse ved denne Bevilling, og det har sandelig ikke været Udvalgets Tanke noget eneste Dieblit at foreslaae Thinget, at disse Mænd, som have tjent Staten og tjent den godt, ved Krigens Dødhed skulde stødes ud uden den allermindeste Understøttelse. Det har tværtimod været Udvalgets Hensigt, Tanke og Ønske, at der skulde sørges for dem, og at der skulde sørges godt for dem (Hør!). Udvalget har været saa gjennemtrængt af denne Overbevisning, at vi eenstemmigt have aftalt med hinanden og eenstemmigt forpligtet os til, dersom den ærede Krigsminister ikke skulde beslutte sig til at fremkomme med et saadant Forslag som det, hvorom Taleren er, da at ville ved vore forenede Bestræbelser fremkomme med et saadant, og hertil forpligter jeg mig herved i hele Udvalgets Navn.

Krigsministeren: Jeg seer mig nødsaget indtil Trættelse at gjentage, at jeg finder det ikke nødvendigt for en temporair UdgiftsBevilgelse til visse Classer af Individuer, indtil deres